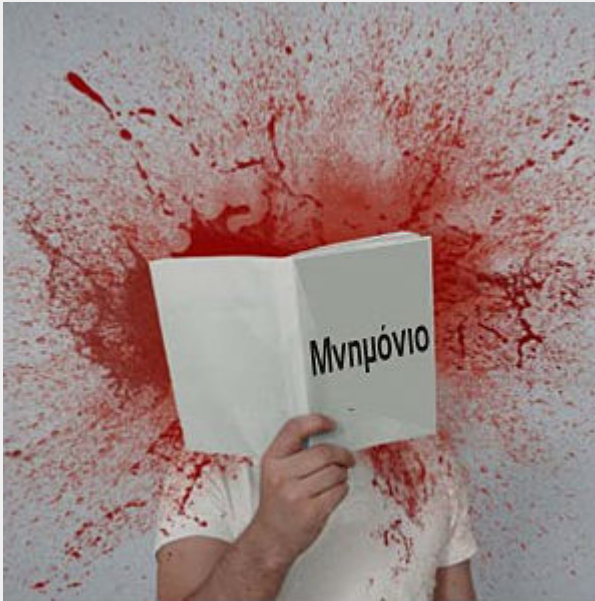




(Με έντονη, υπογραμμισμένη γραμματοσειρά είναι αποσπάσματα από την απόφαση)

Μάλλον ανήκω στην κατηγορία των ανθρώπων που ακούνε τους άλλους. Μα γιατί, θα ρωτήσει εύλογα κάποιος, οι υπόλοιποι κουφοί είναι; Κι όμως, μερικοί άνθρωποι ενώ δεν παρουσιάζουν καμία πάθηση στα αφτιά τους, αν και η οξυμένη ακοή τούς διακρίνει, στην πραγματικότητα δεν «ακούνε» τίποτα ή ακόμη χειρότερα επιδιώκουν και θέλουν να «ακούνε» μόνο τον εαυτό τους.

Μπορούμε, λοιπόν να «ακούσουμε» όχι μόνο λόγια αλλά και κείμενα, εικόνες, κινήσεις, ακόμη και ...μυρωδιές ή φαγητά! Κάποιος ίσως να μπορεί συνειδητά ή ασυνείδητα να έχει την ικανότητα να «ακούει» με τα αφτιά, με τα μάτια, με την ψυχή, με την καρδιά ακόμα και με τη ...μύτη ή με το ...στομάχι!

«Ακούω», λοιπόν, τους γύρω, τους γείτονες, φάτσες γνωστές και άγνωστες. Τα σχόλιά τους στο μανάβη, στο μίνι μάρκετ, στο δρόμο... Την ίδια συμπεριφορά έχω και όταν διαβάζω κάτι • φράσεις, πειράγματα αναλύσεις, σιχτιρίσματα, άρθρα, που όπως είναι φυσικό το περιεχόμενο τους μονοπωλείται το τελευταίο διάστημα από την πολιτική επικαιρότητα. Και μετά -χωρίς να το επιδιώκω, έτσι μου 'ρχεται από μόνο του- κάθομαι και κλωθογυρίζω στο μυαλό όλα αυτά που «άκουσα». Σκαρφίζομαι φανταστικούς διαλόγους με επιχειρήματα και αντεπιχειρήματα. «Κατασκηνώνω» πάνω σε λέξεις ή φράσεις που μου τράβηξαν την προσοχή. Γιατί έγραψε ο τάδε σε αυτό το ύφος; Γιατί επέλεξε αυτή τη λέξη και όχι την άλλη; Για δες το επίθετο που έβαλε εκεί... τι να κρύβεται πίσω από τη χρήση του και πάει λέγοντας.

Σκέψεις, λοιπόν, με στοιχειώνουν- όπως κι άλλους φαντάζομαι- αισιόδοξες και σκοτεινές, επαναστατικές, ανησυχητικές και αλλόκοτες, πονηρές, απλοϊκές και δυσνόητες, αλλά κυρίως βασανιστικές. Κάτι τέτοιες λοιπόν, ήρθαν πάλι «απρόσκλητες» μόλις διάβασα το κείμενο της απόφασης της Νομαρχιακής Επιτροπής ΣΥΡΙΖΑ Πρέβεζας (14/07/2015) που κυκλοφόρησε λίγο πριν ψηφιστεί το 3ο μνημόνιο

Καλογραμμένο κείμενο. Προσεγμένο. Η κάθε λέξη μετρημένη και στη σωστή θέση. (Καμία δόση ειρωνείας δεν έχουν τα λόγια μου).

Όταν λοιπόν, το τελείωσα, «κανονικά», θα έπρεπε να νιώθω στοιχειωδώς ικανοποιημένη που το κείμενο δε στηρίζει το τρίτο μνημόνιο και που όπως λέει ο τίτλος του αναφέρεται στην **«πραξικοπηματική επιβολή της ωμής βίας από το διευθυντήριο των Βρυξελλών και τη νέα συμφωνία»**. Έλα όμως, που το κλωθογύρισμα άρχισε πάλι... Προσπαθώντας να γίνω πιο κατανοητή θα σας περιγράψω τη φαινομενικά άσχετη περίπτωση με την οποία μου μοιάζει το κείμενο:

...«Είσαι εξαγριωμένος/η. Στη δουλειά σε έχουν ξεπατώσει. Καθημερινά προστίθεται και από κάτι στη

δικαιολογημένη αγανάκτησή σου. Όταν πρωτοπήγες το αφεντικό σου υποσχέθηκε ότι το ωράριο θα γίνεται σεβαστό με ευλάβεια και κάθε φορά σε κρατάει όλο και παραπάνω. Σου υποσχέθηκε ότι θα σου πληρώσει τις παραπάνω ώρες και έχει φτάσει στο σημείο να σου καθυστερεί ακόμη και το μεροκάματο. Ο καιρός κυλάει και εσύ **περιμένεις** να τηρήσει τις υποσχέσεις του- άλλωστε αυτός είναι έντιμος εργοδότης. Με τον καλό λόγο στο στόμα, προσεγγίζει με το διάλογο τους υπαλλήλους, γεμάτος κατανόηση, όχι σαν τον άλλο, τον αλήτη, τον προηγούμενο που σε εκμεταλλευόταν και σε έβριζε κι από πάνω! Εκεί, λοιπόν, που είσαι έτοιμος/η να εκραγείς σε φωνάζει, στο γραφείο. Ξεκινά σε φιλικό τόνο. Σου εξηγεί αναλυτικά πως γνωρίζει ότι έχεις προσφέρει πολλά στην εταιρεία, πολλές θυσίες. Παραδέχεται χωρίς δισταγμό τις «υπερβολές» που υπήρξαν (απλήρωτες ώρες εργασίας σε δύσκολες συνθήκες κτλ). Απαριθμεί ένα ένα τα προτερήματά σου, επαινώντας το χαρακτήρα και την εργατικότητα σου... Πάνω που αρχίζεις να ηρεμείς και να σκέφτεσαι «ας πάει το παλιάμπελο, μπορεί να πάρω και αύξηση», σου σκάει και το «παρόλα αυτά είμαι στη δυσάρεστη θέση να σου ανακοινώσω ότι (κάτι ο ανταγωνισμός, κάτι η καπιταλιστική κρίση) θα χρειαστεί να διακόψουμε τη γόνιμη συνεργασία μας» «Να είσαι σίγουρος/η, όμως», συμπληρώνει ο εργοδότης με ένα πλατύ αισιόδοξο χαμόγελο «ότι μόλις μου δοθεί η ευκαιρία θα είσαι ο πρώτος/η που θα επιστρέψει στη θέση του /της. Το μόνο που χρειάζεται είναι λίγο υπομονή. Να ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ λίγο, βρε αδερφέ!» (Φυσικά κουβέντα για τις υπερωρίες ή την προβλεπόμενη αποζημίωση). Σου ξεκαθάρισε -λιγότερο ευγενικά αυτή τη φορά-ότι αν στραφείς σε επιθεώρηση εργασίας ή στο σωματείο, θα αναγκαστεί να διώξει και άλλους, οπότε εσύ πρέπει να αποφασίσεις για το αν θα πάρεις και τους άλλους στο λαιμό σου. Και μένεις εμβρόντητος... Το σίγουρα πιο άκομψο «απολύεσαι», φαντάζει λιγότερο οδυνηρό τυλιγμένο στη χαριτωμένη του συσκευασία. Άλλωστε ίσως να έχει δίκιο ο άνθρωπος. Η οικονομική κρίση σπάει κόκαλα. Οι πελάτες δεν τον πληρώνουν. Όλο αυτό τον καιρό πάλεψε σκληρά με την τράπεζα, τα δάνεια, τα έξοδα... Κάτι ακούστηκε για παχυλούς λογαριασμούς σε τράπεζα του εξωτερικού και ότι επιδιώκει να βαρέσει κανόνι για να μην πληρώσει τίποτα και κανέναν αλλά μάλλον αυτά είναι κακοήθειες. Η κατάσταση είναι μονόδρομος. Αν θέλεις να υπάρχει μια πολύ μακρινή ελπίδα ότι κάπως, κάπου, κάποτε ίσως κάτι να πάρεις, μια είναι η λύση: Πρέπει **ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ!**».

...Το βρήκα! Αυτό ήταν που με τσίγκλησε στο κείμενο της απόφασης της ΝΕ του ΣΥΡΙΖΑ Πρέβεζας ...η αιτία του κλωθογυρίσματος που σας έλεγα πριν. Αυτό που δεν αποτυπώνεται με γράμματα• που με αθέατο τρόπο επηρεάζει το θυμικό: «ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ»!

Μα δε βλέπεις τα επιχειρήματα της απόφασης; Θα πει ο κ. Χ (φανταστικός συνομιλητής), καλοπροαίρετα• δομημένα με αρτιότητα, με σαφήνεια, δεν αφήνουν καμία αμφιβολία όσον αφορά τις ειλικρινείς προθέσεις... (ξέρετε τι λέει ο κόσμος για τις προθέσεις και τον δρόμο προς την κόλαση...)

Δες τι λέει η απόφαση, επιμένει ο Χ και συνεχίζει, η απόφαση της Π.Ε. αναφέρεται ξεκάθαρα στις ακραίες συντηρητικές πολιτικές ηγεσίες της Ε.Ε. που εκβιάζουν την κυβέρνησή μας. Κάνει αυτοκριτική και παραδέχεται ότι δεν είχαμε στιβαρό σχέδιο διαπραγμάτευσης, δεν είχαμε επεξεργασμένο εναλλακτικό σχέδιο, δεν ενημερώσαμε αρκετά το λαό, ώστε να είναι έτοιμος. Άρα η έλλειψη ετοιμότητας (ή εντιμότητας θα πρόσθετα εγώ, αλλά θα χαρακτηριστεί κακόηθες σχόλιο) μας οδήγησε «**σε μια συμφωνία αντίθετη στα σχέδια, τις εξαγγελίες και τις πολιτικές θέσεις μας, εχθρική προς τα κοινωνικά στρώματα που θέλουμε να υπερασπιζόμαστε και να εκπροσωπούμε, αντίθετη στη λαϊκή βούληση που κατά παραγγελία μας εκδηλώθηκε με το δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου -το οποίο εν τοις πράγμασι ακυρώσαμε- και εν τέλει μια συμφωνία που δεν μπορεί να υπηρετήσει το σκοπό, για τον οποίο υποτίθεται ότι συνομολογήθηκε: είναι αδύνατη η τήρηση των περισσότερων όρων της**» (ωραία τα διατυπώνει το κείμενο).

Το κείμενο είναι τόσο ειλικρινές που αναγνωρίζει ότι υπήρξε έλλειμμα εσωκομματικής δημοκρατίας και λειτουργίας, συνεχίζει με παθιασμένη φωνή ο κ. Χ.

Έλα όμως, που ενώ τον «ακούω» προσεχτικά, η ματιά μου γυρίζει ξανά και ξανά στην πρόταση της απόφασης που έρχεται να σφραγίσει ερμητικά το άνοιγμα της αναζήτησης και της συζήτησης που

προκαλούν τα όσα ισχυρίστηκε παραπάνω ο αόρατος κύριος Χ. **«Αυτά είναι πια ιστορία. Το ζήτημα είναι τι κάνουμε τώρα»**. Ό,τι έγινε έγινε **«Αυτά είναι ιστορία»**...

Η «ιστορία» αυτή, όμως, έρχεται να «καθίσει» δίπλα σε άλλες, εκατοντάδες χιλιάδες επιμέρους «ιστορίες». Την ιστορία του 27άρη άνεργου που δεν βρίσκει δουλειά με τίποτα. Την ιστορία κάποιου Κ. που έφυγε μετανάστης πριν λίγο. Την ιστορία της Φ. που την έδιωξαν από τη δουλειά. Την ιστορία του Δ. που δεν άντεξε και αυτοκτόνησε. Την ιστορία της μικρής Ν. που πηγαίνει στο σχολείο πεινασμένη. Την ιστορία του Β. που έκοψε τα φάρμακά του γιατί το ύψος της σύνταξής του του έβαλε το δίλημμα ή φαγητό στην οικογένεια ή φάρμακα και «ελεύθερα» έκανε την επιλογή του.

Πολλοί από τους ήρωες των παραπάνω ιστοριών ΠΕΡΙΜΕΝΑΝ...

Καλούνται πάλι λοιπόν να ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ. Το κόμμα-η κυβέρνηση έκανε λάθη, αλλά είναι σοβαροί, αναγνωρίζουν τις αδυναμίες τους. Τα έβαλαν με τα μεγαθήρια της Ε.Ε. που η στάση τους είναι σχεδόν πραξικοπηματική απέναντι στην Ελλάδα, φταίει και η έλλειψη **«στιβαρούς διαπραγματεύσεις»**. Θα ωριμάσουν –θα είναι πιο έτοιμοι, από εδώ και πέρα. ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ, λοιπόν και πάλι.

Μα ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ για μια ακόμη φορά. Τρίτο μνημόνιο...

Όλα αυτά τα «υπεύθυνα» και «ωραία», το μόνο που κάνουν είναι να προσπαθούν να λειτουργήσουν κατευναστικά στη δικαιολογημένη θλίψη, οργή και αγανάκτηση των μελών της βάσης και των ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ. Κουβέντα για το πώς είναι δυνατόν και να παραδέχεσαι ότι η Ε.Ε. λειτουργεί σαν να προσπαθεί να επιβάλει πραξικόπημα στην Ελλάδα αλλά και να διαπραγματεύεσαι με τους επίδοξους πραξικοπηματίες (εσύ, η κυβέρνηση της χώρας που γέννησε τη δημοκρατία!)

Ποιο **«εναλλακτικό σχέδιο»**, βρε παιδιά, για το οποίο δεν ήταν έτοιμη η κυβέρνηση; Τόνοι αναλύσεων, χαρτιού και μελανιού έχουν γραφτεί (αξιόλογα και μη πράγματα) από ένα σωρό οικονομολόγους, αριστερούς, κομμουνιστές, δεξιούς, ντόπιους, ξένους, ειδικούς, λιγότερο ειδικούς... Δεν λείπουν τα **«εναλλακτικά σχέδια»** Η πολιτική βούληση είναι που λείπει. Η πολιτική βούληση που στον πόλεμο μεταξύ εργαζομένων/φτωχών/ανέργων/μεταναστών και τραπεζιτών/εφοπλιστών/κεφαλαίου θα οδηγήσει στο πλευρό των πρώτων.

Μα ΠΕΡΙΜΕΝΕ...

Ο κ. Χ. με πιο αβέβαιο τώρα ύφος, συνεχίζει, Είμαστε με τους αγώνες. **«Θα συναντηθούμε με νέα ορμή, πιο ώριμοι και υποψιασμένοι, με το κίνημα αλληλεγγύης στους δρόμους και στις πλατείες της Ευρώπης και του κόσμου, με το Ποδέμος στην Ισπανία, το Σιν Φέιν στην Ιρλανδία κ.λπ., για την ειρήνη, τη δημοκρατία, την οικονομία των αναγκών»** (πάλι θαυμασμός για τη διατύπωση).

...ΠΕΡΙΜΕΝΕ... Και το δημοψήφισμα; ΠΕΡΙΜΕΝΕ... Τι κι αν έπεφτε ξύλο προχθές στη συγκέντρωση ενάντια στο τρίτο μνημόνιο, θυμίζοντας άλλες μέρες. Ας είναι καλά τα κανάλια που θα μιλήσουν πάλι για αντιεξουσιαστές που προκάλεσαν...

Αν δεν με απατά η μνήμη μου με το ΠΕΡΙΜΕΝΕ την αλλαγή της κυβέρνησης να βγει ο ΣΥΡΙΖΑ, έκλεισαν και οι συνελεύσεις στις «πλατείες».

ΠΕΡΙΜΕΝΕ, δε χρειάζεται να κουράζουμε τον κόσμο με συνελεύσεις, γενικές απεργίες...

Μπορεί μέχρι την ώρα που θα αντέξει κάποιος να διαβάσει αυτό το κείμενο πολλά να έχουν συμβεί. Κάποιοι μπορεί να φύγουν, άλλοι μπορεί να παραμείνουν, νέα κόμματα (μπορεί) και συνεργασίες (μπορεί) να εμφανιστούν. Όλα είναι ανοιχτά. Ακόμη και οι συντάκτες της παραπάνω απόφασης μπορεί ο καθένας να ακολουθήσει τον ίδιο ή και διαφορετικό δρόμο...

Το κείμενο της απόφασης ήταν αφορμή...

Όσο «ακούμε» με τα μάτια του μυαλού και της καρδιάς ανοιχτά κανένα κάλεσμα σε θολούς αγώνες δε μπορεί το «ΠΕΡΙΜΕΝΕ» να κρύψει...

και τότε ο λαός *«αρνιέται να έχει σκέψη που σωπαίνει, να περιμένει μάταια τον καιρό»...*

(16-07-2015)

Χρυσικού Γιαννούλα

Μέλος του Νέου Αριστερού Ρεύματος για την κομμουνιστική Απελευθέρωση και της Τ.Ε. ΑΝΤΑΡΣΥΑ
Πρέβεζας